

Kapitola 3

Ještě pořád mnou projíždí úlek, když vidím tmavozeleň džíp Timova otce. Ale samozřejmě to nebyl on, ale Timova máma, kdo nám v neděli brzy odpoledne přivezl na Kosí dvůr Tima a oba jeho koně. Když měl tatínek v neděli čas, tak v zimních měsících odpoledne rád stavěl v jízdárně parkurovou dráhu. Většina nájemců jezdila dopoledne, a tak mohl on a poďobaný žabák Jens trénovat a nikoho nerušili. Až bude hotová druhá jízdárna, která se teď staví mezi turnajovou stájí a stodolou, bude to jiné, ale do té doby se ještě musí brát ohled na zákazníky.

Od té doby, co byl Richard Jungblut ve vězení, trénoval Tima tatínek. Díky svým skvělým turnajovým úspěchům v loňském roce dostal Tim povolení startovat

na velkém jezdeckém turnaji, který se koná za čtrnáct dní ve velké veletržní hale ve Frankfurtu, a dokonce bude smět nastoupit v mezinárodním turnaji proti všem slavným jezdcům světové třídy.

Auto s přívěsem pro koně zastavilo u turnajové stáje. Fritzi vystrčil hlavu z okna boxu a hlasitě zařehal. Byl strašně zvědavý a celý den sledoval, co se na dvoře před jeho oknem děje.

„Ahoj!“ zavolala jsem na Tima, když vystoupil.

„Ahoj!“ odpověděl a šel k přívěsu, aby spustil výstupní rampu. Gina, jeho mladší sestra, seděla na zadním sedadle džípu a zamračeně zírala před sebe. Zaklepala jsem na okýnko a zamávala jí, ale místo aby odpověděla na pozdrav, vyplázla na mě jazyk.

Od té doby, co táta, na kterém lpěla, nebyl doma, nevkročila do stáje a ani se nestarala o svého ponyho.

Melike a já jsme pomáhaly Timovi vyvést z přívěsu Juke Box a Tanot de Chardin a odnášely s ním koňské postroje do čistícího boxu.

„Přijedu pro tebe tak kolem šesté. Tak se tu mějte!“ rozloučila se Timova máma.

Linda Jungblutová si se svým manželem nic moc hezkého neužila, ani s ním skoro nikdy nejezdila

na turnaje. Lájoš vyšel ze stáje a pomohl jí odpojit koňský přívěs od džípu. Pak se objevila ještě maminka a všichni tři se zapovídali. Dřív byli všichni opravdu dobří přátelé, tak jako Tim, Christian, Melike, Fabian, Kiki a já dneska. Trávili spolu každou volnou minutu na Kosím dvoře a o víkendech společně jezdili na turnaje, Časem se tatínek zamiloval do maminky a Lájoš do Lindy, Timovy mámy. A pak se náhle přátelství rozbilo, protože na zpáteční cestě z turnaje způsobil Richard Jungblut těžkou autonehodu, při které zemřela mamčinina sestra Viola. Richard vypil o pár piv víc, než směl, a podařilo se mu svalit vinu na Lájoše. Ten byl odsouzen a musel do vězení, Linda se provdala za Richarda, a to byl důvod, proč mí rodiče Jungblutovy nesnášeli. Tim, Melike a já jsme teprve před rokem odhalili tohle tragické rodinné tajemství, o kterém naši rodiče nikdy nemluvili.

Melike a já jsme přivázaly Juke Box a Tanot v čisticím boxu mezi turnajovou a školní stáj, Tim přivlekl postroje. Sňala jsem Tanotovi transportní kamaše.

„Už jsi slyšel tu story o Arianě?“ začala zatepla klevetit Melike, když Tim Tanotovi přetahoval přes hlavu stájovou deku.

„Elena mi to vyprávěla po telefonu.“

Někdy se s Timem dalo nádherně povídat o druhých, jako s nejlepší přítelkyní, ale teď už byl pár týdnů jiný, i dneska ráno po telefonu byl divný. Proto jsem mu ani moc nepovídala o jezdeckém bále.

„Celý večer uháněla toho frajera, a on ji nejspíš poslal do háje,“ pokračovala Melike.

„Jakého frajera?“ zeptal se Tim spíš zdvořile než se zájmem.

„Niklase Schütze.“ Byl to zvláštní, podivně vzrušující pocit vyslovit jeho jméno a vyhýbala jsem se přitom pohledu na Tima. Několik vteřin mě Niklas objímal a jeho neobvykle zlatohnědé oči mě minulou noc pronásledovaly do snů. Ale to Tim nemusí vědět.

„Ach,“ zatvářil se Tim překvapeně. „Co ten dělal u nás na jezdeckém plese?“

„Byl tam s lidmi ze stáje Jürgena Bergmanna,“ vysvětlovala Melike, která jako vždycky všechno věděla. „Zřejmě má u něj své koně na ustájení a trénink.“

„Ty ho znáš?“ zeptala jsem se. „Podej mi ty kamaše.“

„Ano, jasně. Je to Němec, ale jezdí za Švýcarsko, protože bydlí nedaleko Curychu. Znam ho z několika větších turnajů, kterých jsem se taky zúčastnil.“ Tim

vytáhl z jednoho pytle kamaše a dal mi je. Přejela jsem prsty po Tanotově přední noze a najednou jsem sebou cukla.

„Au!“ zamumlala jsem. Opakovala jsem dotek a zase jsem měla pocit, že jsem dostala ránu elektrickým proudem. Na pohled nebylo na Tanotově přední noze nic znát, nebyla ani na dotek teplá nebo oteklá. Zvláštní.

Tatínek přišel z jízdárny a vedl za uzdu Calvadora, svého nejlepšího koně.

„Jste hotoví?“ zeptal se, když nás míjel. „Za pět minut se začíná.“

„Jé, musím ještě osedlat Fritziho!“ vzpomněla jsem si. „Tak ale pohni. Povídat si můžete později.“

Vrátila jsem Timovi kamaše na zadní nohy a běžela do turnajové stáje. Naštěstí jsem už předtím Fritziho narychlo očistila, beztak nebyl moc špinavý, protože Jens ho včera ostříhal a oblékl mu teplou zimní deku. Fritzova tmavohnědá srst se obvykle leskla jako hořká čokoláda, ale po stříhu byl několik týdnů našedlý, než mu srst pomalu dorostla.

Dneska se ani nemohl dočkat, až vyjde z boxu. Přeshlapoval a řehtal, když jsem ho vyvedla a přivázala ve stájové uličce.

„Jo, moje zlato, dneska máš zase to potěšení se mnou,“ oznámila jsem svému koni a položila mu sedlo na záda.

„Ale bohužel se nejede ven.“

Pětiletý hřebec se na mě pozorně díval krásnými hnědými očima, stříhal ušima a vypadal, že rozumí všemu, co jsem mu řekla.

„Konečně spolu zase můžeme skákat,“ pohladila jsem ho po měkkých nozdrách. Od té doby, co tatínek Fritziho trénoval, aby z něj byl správný parkurový kůň, jsem se sotva dostala k tomu, abych na něm jela, a tím víc jsem se na to teď těšila. O několik minut později jsem svého koně provedla čistícím boxem do jízdárny. Tim už seděl na Tanotovi a Christian s ním držel krok na Paradisovi.

Když Fritzí uviděl překážky v hale, zaplavilo ho nadšení. Skákal k smrti rád a už nevydržel ani vteřinu stát v klidu. Tatínek ho musel pevně držet, abych na něj mohla sednout. Příští půl hodiny jsem neměla čas myslet na Niklase Schütze, Timovu divnou náladu, nebo přední nohu jeho koně, protože můj hřebec dělal čest svému jménu Fritz Power a já musela dávat dobrý pozor, abych se udržela v sedle. Pro Fritziho byl každý, i úplně všední zvuk záminkou, aby vyhazoval zadními a divoce

poskakoval: stačilo zaklapnutí dvířek auta zvenku, zaštekání Robbieho, našeho bernského salašnického psa, nebo Meličino kýchnutí a už měl důvod prakticky z místa vyskočit do vzduchu. Teprve když se začalo skákat, pomalu se soustřeďoval. Byla jsem zpcená jak myš, ale pocit, který mi Fritzi dával při skákání, zase všechno napravil. Kůň Quintano, jehož jsem cvičila a kterého mi dal k dispozici švýcarský obchodník s koňmi Nötzli, byl opravdu skvělý parkurový kůň. V létě jsem s ním jela svůj první S-turnaj na hessenském mistrovství, byla jsem na něm čtvrtá a stala se krajskou vítězkou, ale ve srovnání s Fritzim byl i on spíš průměrný.

Nejprve jsme parkurovou dráhou projeli Christian a já, potom byl na řadě Tim. Po třetím skoku se obrátil špatným směrem a najel na překážku číslo devět zezadu. To se mu už jednou stalo, když byly parkurové překážky ještě nižší.

„Stop!“ vykřikl rozzlobeně tatínek a Tim zarazil koně. Tanot už byl úplně zpcený a odfrkoval.

„Time, co je s tebou?“ káral ho tatínek. „Vůbec nejsi soustředěný a tvůj kůň je ve špatné formě! Za deset dní chceš jet svůj první mezinárodní turnaj – proti světové elitě. Takhle z toho nic nebude!“

„Já taky nevím,“ pokrčil rameny Tim. „Minulý týden jsem se skoro nedostal k jízdě.“

Christian už sesedl, uvolnil koni sedlový řemen, zvedl třmeny a odváděl Paradisa z dráhy. Tatínek mi hlavou naznačil, abych také odešla z jízdárny. Z Fritziho na chladném vzduchu stoupala pára a Melike mu přes kříž přehodila deku. Sesedla jsem ze sedla a následovala Christiana do stáje.

„Co je s Timem?“ vyptávala se Melike.

„Nemám zdání. Myslím, že ho rozrušilo něco s tím Niklasem Schützem,“ odpověděla jsem.

„Snad jsi mu nevykládala, že po tobě celý večer jel?“ zablýsklo se Melike v očích.

„Blázníš? Vždyť po mně vůbec nejel!“ odporovala jsem pobouřeně. „Jenom mi zvedl mobil, podal mi ruku a představil se: ‚Ahoj, já jsem Niklas Schütze.‘ Přitom na něm celou dobu visela Ariana jako břecťan.“

„Tedy já jsem měla pocit, že se mu dost líbíš. Podle toho, jak na tebe celou dobu civěl.“

„Prosím tě, přestaň!“ Ta vzpomínka mi byla nepříjemná. Přivázala jsem Fritziho, sňala mu sedlo a odebrala udidlo.

„Já jsem si ho vygooglovala,“ přiznala Melike. „Na facebooku má 1 654 přátel!“